

d'indrets silicícòles i de sòls de reacció àcida – és deguda a un important procés de descalcificació. Finalment cal destacar una zona amb falgueres o falgar (amb *Pteridium aquilinum*), que es localitza sobre un substrat sorrenc i humit, amb també un important procés de descarbonatització.

Vista del garrigar (*Quercus coccifera*) situat al vessant nord-est del turo del Salpatx.

Vista del rodal de falgueres (amb *Pteridium aquilinum*).

Excepte en el relleixos i a la franja litoral –és a dir, al sector més exposat a les inclemències climàtiques, salinitat i manca de sòl– es tracta d'una formació forestal secundària i de transició.

Dins les pinedes podem diferenciar diverses tipologies. La més extensa és la pineda de pi blanc (*Pinus halepensis*), la qual de vegades ens apareix amb un sotabosc dominat pel garric (*Quercus coccifera*) i altres arbusts com el romaní (*Rosmarinus officinalis*), o bé amb un sotabosc compost per diversos arbusts i lianes, a més d'alzines joves i altres plantes llenyoses caducifòlies com el roure martinenc o l'arç blanc. Aquest darrer tipus de pineda el trobem especialment en els fondals, és a dir, en els indrets més humits i amb un sòl més profund.

Vista d'una pineda de blanc (*Pinus halepensis*) que va ocupant lentament determinades zones dominades pel garric (*Quercus coccifera*) i el romaní (*Rosmarinus officinalis*).

El segon tipus de pineda més estesa és la de pi pinyer (*Pinus pinea*). Aquesta poques vegades apareix de manera homogènia sinó que sovint es troba barrejada amb pi blanc. El sotabosc és frondós i hi dominen diversos arbusts essent l'ullastre (*Olea europaea var. sylvestris*) en molts casos el més freqüent. L'extensió més important d'aquesta massa la trobem a la zona de l'antiga Cantina i rep el nom de la pineda d'en Bardellac.

Vista de la pineda de pi pinyer (*Pinus pinea*) d'en Bardellac.

El darrer tipus de pineda és la de pinastre (*Pinus pinaster*). La seva presència dins l'espai és sovint fruit d'antigues repoblacions i sempre sobre substrat sorrenc. Foren plantats segurament per fixar les sorres que s'estenien des d'aquest punt fins a Riells i al mateix Montgrí. La poca fondària dels dipòsits eòlics fa que aquest tipus de pineda sovint comparteixi l'espai amb el pi pinyer, els quals són més propis de substrats pobres en carbonats.

Bona part de les pinedes presents s'estan convertint en boscos mixtes de pins i alzines. La manca de gestió comporta una elevada densitat d'arbres, amb una distribució per claps discontinus i d'estructura regular. Les alçades mitjanes dels arbres volten els 10 o 12 metres. La quantitat de biomassa i necromassa acumulada és molt important i el risc d'incendi és molt elevat. Es calcula que el nombre de tones per hectàrea és de 33,26 per a les pinedes de pi pinyoner (2,25 m³/ha/any) i de 90,02 per a les de pi blanc (9,78 m³/ha/any).

Dins les masses forestals destaca la presència d'un petit rodal de tamaris que forma un tamarigar. Aquest esdevé un hàbitat atípic i es localitza en una fondalada sorrenca i no al llarg d'un curs d'aigua com és el més freqüent a la plana empordanesa. La presència d'una certa humitat edàfica i la proximitat del mar permeten la presència d'aquest petit rodal.

Vista del rodal de tamaris.